

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр.П., 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД –П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
като разгледа докладваното от Венцислав Ст. Маратилев Въззивно гражданско дело № 20215200500492 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и следващите от Гражданския процесуален кодекс.

С решение на Пазарджишки районен съд №260161 от 07.05.2021г. постановено по гр.д.№1063/2020г. по описа на същия съд, осъден на основание чл. 109 ЗС ответника „Е. ЮГ“ ЕАД, ЕИК 115552190, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Г.Д.“ №37, да присъедини към електроразпределителната мрежа чрез съществуващите на място инсталации и съоръжения на територията на „Е.И.“ АД и да осигури електроподаването към притежавания от ищеца Н. Б. Н. в качеството на ЕТ „Ф.Д.-Н.Н.“, ЕИК 030103390, седалище и адрес на управление: грП., ул. „К.А.Б.“ №50, вх.В, ет.4, недвижим имот, който по титул за собственост представлява парцел VI-производствена дейност в кв. 1 по плана на грП., с площ от 1327.5 кв.м., ведно с построената в парцела двуетажна масивна административно-битова сграда с площ от 330 кв.м., при съсед: парцел V-трафопост, парцел V-производствена дейност, вътрешен път и улица, а съгласно действащата КК на грП. представляващ поземлен имот с идентификатор 55155.508.260 с площ от 1327 кв.м., ведно с построените в него 2-етажна масивна административна и делова сграда с идентификатор 55155.508. 260.1 с площ от 385 кв.м.; сграда с производствено предназначение /склад/ с идентификатор 55155.508.260.2 с площ от 27 кв.м.; промишлена сграда с идентификатор 55155.508.260.3 с площ от 61 кв.м. и двуетажна промишлена сграда с идентификатор 55155.508.260.4 с площ от 76 кв.м. Със същото решение е осъден ответника

„Е. ЮГ“ ЕАД, ЕИК 115552190, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Г.Д.“ №37, да заплати на ищеца Н. Б. Н. в качеството на ЕТ „Ф.Д.-Н.Н.“, ЕИК 030103390, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „К.А.Б.“ №50, вх.В, ет.4, на основание чл.49 ЗЗД сумата от 25 000 лева - част от обезщетение за имуществена вреда, представляваща пропуснат наем за същия имот за периода от 22.05.2015г. до 22.05.2020г. в общ размер на 45 393 лв., поради прекъсване и невъзстановяване на електроподаването в имота от страна на ответника, ведно със законната лихва за забава от подаването на исквата молба в съда на 22.05.2020г. до плащането. Осъден е ответника „Е. ЮГ“ ЕАД, с посочени ЕИК, седалище и адрес на управление и законен представител, да заплати на ищеца Школа Борисов Н. в качеството на ЕТ „Ф.Д.-Н.Н.“, с посочени ЕИК, седалище и адрес на управление и законен представител, съдебни разноски в размер на 3844лв.

Решението се обжалва с въззивна жалба, с вх.№264915 от 04.06. 2021г. подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК от ответника „Е. ЮГ“ ЕАД, седалище–гр.П. чрез юрисконсулт С.Р., с доводи за порочност като неправилно, незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалните и процесуалните правила.

По отношение на уважената претенция по чл.109 от ЗС, се посочва, че съдът не е обсъдил отговора на експерта даден устно в откритото съдебно заседание при обсъждане и приемане на заключението му, който жалбоподателят счита за съществен за решаването на спора. Експертизата не била обсъдена от съда и в други нейни части, както и направените възражения от дружеството, изложените в отговора по чл.131 от ГПК, свързани с приложението на разпоредбата на чл.4 ал.1 т.4 от Наредба №6 за присъединяване на производители и потребители на ел.енергия към преносната и разпределителните мрежи, и че при обособяване на нов обект със самостоятелно измерване на ел.енергия чрез отделяне от съществуващ обект се подава писмено искане за проучване, с което се стартира процедура по присъединяване към съответната мрежа. Коментира се изслушаната по делото съдебно-техническа експертиза, установила, че обектът на ищеца-сграда по нот.акт.№3/1999г. на нотариус П., с идентификатор 55155.508.260.1 по КК на гр.П. никога не е бил присъединен самостоятелно към електроразпределителната мрежа на ответника, предвид и на отговора на експерта даден в откритото съдебно заседание от 08.12.2020г. в смисъл, че ищецът е бил потребител на ел.енергия, но не и абонат, като вътре в неговата сграда не е имало измервателна точка на напрежението, а такава точка е имало в трафопоста на „Е. И.“ АД. Коментира, че присъединяването към електроразпределителната мрежа /ЕРМ/ не е обект на вещното право, а е законова право на собственика, която се реализира след сключване на договор с мрежовия оператор с предмет- присъединяване на обекта към електроразпределителната мрежа и че това право не е упражнено в случая от собственика. Посочва се още, че обектът не е бил присъединен към електроразпределителната мрежа /ЕРМ/ на ответника, самостоятелно и че присъединяването е извършено за обект на „Е. И.“ АД, но не и за обекта на ищеца, като измерването на ел.енергията в обекта е било контролно, а не

търговско измерване, защото ищецът не е имал договорни отношения. По присъединяване на сградата и че към момента на придобиването не е била присъединена самостоятелно към ЕРМ навежда извода, че сградата с идент. 55155.508.260.1 по действащата КК на гр.П. никога не е била или присъединена към ЕРМ на „Е. Юг“ АД като самостоятелен обект, със самостоятелна измервателна точка /ИТН/, като никой от собствениците на сградата не е бил клиент на дружеството. Твърди, че електрозахранването на сградата е осъществявано чрез вътрешно-заводска електрическа мрежа като подотчетен на друг клиент, присъединен към мрежата /чл.4 ал.1 т.4 от Наредба №6 / и че ищецът със сделката не е придобил външни електрически връзки или част от тях на „Е. И.“ АД към ЕРМ. Коментират се започнати и неприключили процедури по писмено поискване за проучване, с което стартира процедурата по присъединяване на нов обект към съответната мрежа от 2007г. и от 2012г., но поради неспазване на сроковете от ищеца по сключване на договори, процедурите са прекратени. С посочените доводи жалбоподателят обосновава тезата си, че не той е извършил или извършва каквито и да било действия или бездействия, ограничаващи, смущаващи или пречещи на допустимо пълноценно ползване на имота, според предназначението на неговия собственик. Коментиран е и постановения диспозитив на съда по начина на присъединяването на сградата към ЕРМ чрез съществуващите на място чужди инсталации и съоръжения на територията на „Е. И.“ АД и да осигури електроподаване към имота на ищеца, като се посочва, че тази конструкция излиза извън възможностите на мрежовия оператор да обезпечи безпрепятствено ползване на чуждо съоръжение или да осигури изпълнение на споразумение от трето лице „Е.И.“ АД както и да заплаща обезщетение за неосигуряване на действие на същото трето лице. Генералният извод на дружеството жалбоподател е, че липсват предпоставките за уважаване на иска по чл.109 от ЗС, доколкото е налице закупена от ищеца сграда, неприсъединена към ЕРМ и при демонстрирано от негова страна нежелание да сключи предложения му от ЕРД /електроразпределителното дружество/ договор за присъединяване, като единствена причина обектът да не е електроснабден и при липса на действия или бездействия от страна на ЕРД, накърняващи правото му на собственост, които да бъдат квалифицирани като неоснователни и накърняващи правото му на собственост.

По иска по чл.49 от ЗЗД се поддържа, че осъждането на дружество да заплати обезщетение е неправилно и незаконосъобразно тъй като не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на дружеството на това основание-вреди, причинени на пострадалия, същите да са причинени от лице, на което отговорният по чл.49 от ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени при или по повод изпълнение на работата, възложена от ответника и работникът да има вина за причинените вреди, лицето причинило вредата да е действало противоправно; че отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа има обезпечително-гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работа лица, като в случая според дружеството жалбоподател не налице

нито една от предпоставките на закона. Моли да се отмени изцяло решението и се отхвърлят предявените искиове.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от насрещната по спора страна - ЕТ „Ф.Д.-Н.Н.“ в който се моли да се отхвърли жалбата.

Няма постъпил отговор от третото лице помагач ЗК“У.“ АД-София.

Няма ангажирани доказателства от страните по реда на чл.266 от ГПК пред въззивната инстанция.

Пазарджишкият окръжен съд при условията на чл.269 от ГПК провери валидността и допустимостта на обжалваното решение, а по неговата правилност съобрази изложеното във въззивната жалба с вх. № 264915 от 04.06.2021г. подадена от „Е. ЮГ“ ЕАД, седалище–гр.П. чрез юрисконсулт С.Р. и за да се произнесе взе в предвид следното:

Предявени са обективно съединени искиове с правно основание в чл.109 от Закона за собствеността и по чл.49 във връзка с чл.45 от Закона за задълженията и договорите.

В исковата си молба против „Е. ЮГ“ ЕАД, ЕИК-115552190, седалище и адрес на управление в гр.П., ул.“Х.Г.Д.“ №37, ищецът Н. Б. Н. като ЕТ“Ф.Д.-Н.Н.“ ,ЕИК-030103390, със седалище и адрес на управление в грП., ул.“К.А.Б.“ №50, вх.“В“, ет.4 чрез пълномощника си адв.В.К. поддържа, че е собственик по покупко-продажба за която е съставен нотариален акт №3 от 17.05.1999г. на двуетажна масивна административно-битова сграда с площ от 330кв.м. и прилежащ терен от 1327.5кв.м.,съставляващ парцел VI от кв.1 по плана на грП.. Имотът представлявал обособен обект, част от активите на държавно „З.“ЕООД в ликвидация, който съгласно заповед №НРД-26-24 от 22.04.1997г. на Министъра на промишлеността след преговори с потенциален купувач е придобит в собственост, като първоначално е част от активите на бившия Акумулаторен завод грП.. Твърди се, че в процеса на преобразуване и приватизация на този завод, неговите активи и пасиви били разделен и поети от три дружества „Е.И.“ АД, „Й. ЕООД и З.“ ЕООД. Твърди се, че по действащата КК на грП. имотът е отразен като ПИ с идентификатор 55155.508.260 с площ от 1327кв.м.,ведно с построените в него двуетажна масивна административна и делова сграда с идентификатор 55155.508.260.1 с площ от 385 кв.м. и още три други сгради с различно предназначение. Твърди се още, че към момента на придобиването на имота от ищеца, последният бил снабден и захранен с електричество, ВиК и отоплителна

инсталация, като и бил ползван по своето предназначение. Твърди се, че външното електрозахранване се осъществявало чрез съществуващите подземни кабели преминаващи през имота на ищеца, през територията на „Й.“ ЕООД до трафопоста, намиращ се на територията на „Е.И. АД, както и кабели, минаващи от имота на ищеца и захранващи обекти на „Е.И.“ АД, като потребяваната електроенергия ищецът е заплащал на тогавашното „Е.-П.“ ЕАД, правопреемник на ответното дружество. Твърди се, че в края на 2003г. в имота на ищеца било прекъснато електроснабдяването, обяснено от доставчика на електроенергия с отказа на собственика на съседния имот „Е.И.“ АД за предоставя трафопоста на неговата територия за нуждите на други потребители. Посочва, че през 1964. бившият акумулаторен завод е разполагал със собствени енергийни обекти-две подстанции, трафопост и подземни кабели, като чрез разделянето на старото предприятие на три предприятия трафопостът и едната подстанция са останали на територията на „Е. И.“ АД, а другата подстанция в „Й.П.“ ЕООД. Твърди ищецът, че дружеството доставчик не е имало основания да прекъсва електрозахранването на обекта на ищеца, защото относно енергийните обекти /подстанции, трафопостове и други/ е формирана трайна съдебна практика, според която, относно собствеността на енергийните обекти като принципното положение залегнало в законодателството е, че те трябва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката според анализ на разпоредбите на чл.58 и §67 ал.2 и ал.9 от ПЗР на отменения ЗЕЕЕ/закон за енергетиката и енергийните ресурси/ и чл.40 ал.1 т.2 и §4 ал.11 от ПЗР на ЗЕ/закон за енергетиката -действащ/. Твърди се, че с посочените разпоредби са създадени условията държавната собственост върху енергийните обекти, установени още с чл.2 ал.1 от Закона за електростопанството от 1975г., да премине в собственост на енергийните предприятия в определени срокове, а до изкупуването им лицензираните оператори да си служат с тях за снабдяване и на други потребители. Посочва, че причината за прекъсване на електрозахранването през 2003г. е нежеланието на „Е. -П.“ ЕАД да се ползва от правата си и да изпълнява задълженията си на лицензиран оператор на мрежата. Твърди, че след преустановяване на захранването, последователно през периода 2003г. до 2012г. ищецът многократно е заявявал искания за присъединяване, но енергийното дружество му е предлагало неприемливи от

икономическа гледна точка варианти и условия, които ищецът не е бил длъжен да приема, при положение че е имал право да бъде електроснабден по фактически съществуваща мрежа и че това му право се извежда от Закона за електростопанството/1975г.-1999г./, ЗЕЕЕ/199г.-2003г./ и действащия закон за енергетиката в сила от 05.03.2004г. Твърди се още, че до повторно свързване към мрежата не се е стигнало и по този начин имотът е останал без електрозахранване повече от 15г. и до настоящия момент. Според ищеца законосъобразното разрешение на проблема е било захранването да се извърши чрез уредбите и съоръженията, намиращи се на територията на „Е. И.“ АД, които са част от електроразпределителната мрежа и с тях „по право“ е следвало да оперира „Е.-П.“ ЕАД, а не третото лице, на чиято територия се намират. Като абсолютно вещно право, титулярът на правото на собственост изисква всички останали лица да се въздържат от въздействия върху собствената му вещ и че когато трето лице осъществява поведение-действие или бездействие, с което накърнява правото на собственост и пречи на спокойното му упражняване по предназначение, то собственикът има право да проведе срещу нарушителя негативен иск по чл.109 от ЗС, с който да поиска последният да бъде осъден да възстанови предишното състояние, както и да отстрани и да премахне вече създаденото от него противоправно състояние по отношение на имота. Цитира се и чл.89 от ЗУТ регламентиращ свързването на имотите с електроснабдителните мрежи и съоръжения и поддържането на същите по начин, който да осигури потребностите на собствениците и ползвателите като съществена част от съдържанието на правото на собственост върху обекти в урбанизирани територии, като целта на специалните закони е качествено и сигурно задоволяване на потребностите на обществото от електрическа енергия. Счита, че е налице изолиране на имота си от електроразпределителната мрежа като действие и последващ фактически отказ за присъединяване без основателни причини от което се навежда извода, че енергийното предприятие-доставчик е въздействало неоснователно и е нарушило правото му на собственост, поставяйки неговия титуляр в невъзможност да се ползва от имота съгласно предназначението му поради липсата на електричество. Твърди се, че извършеното прекъсване на електрозахранването на имота, и последвалото бездействие за присъединяването му към мрежата е довело до невъзможност собственика да извлича ползите от имота с което е понесъл вреди и

пропуснати ползи и че е налице проявено бездействие от страна на съответните длъжностни лица и не са изпълнили основното задължение на оператора по чл.117 ал.1 т.1 от ЗЕ, а именно да присъедини всеки обект на клиент на електрически разположен на съответната територия, който има изградени електрически уредби в границите на имота си, отговарящи на техническите норми и на изискванията за безопасна работа и който е бил заварен потребител още по смисъла на §6 ал.1 от ДР на ЗЕЕЕ. Поддържа, че в резултат на неправомерните действия и бездействия на лицата, на които ответникът е възложил работа чл.49 от ЗЗД, изразяващи се в прекъсване на електроснабдяването и в бездействие при изпълнение на възложени по силата на издадена лицензия задължения за свързване на собствения на ищеца имот към електроразпределителната мрежа в периода от 2003г. до настоящия момент, ищецът бил лишен от възможността на ползва имота по предназначение поради липса на доставяне електрическа енергия от страна на ответника, което му причинило имуществени вреди и пропуснати ползи поне в размера на наемната цена на имота за съответния период от време. Твърди, че за времето от 22.05.2015г. до датата на предявяване на иска -22.05.2020г. или за 5г. ищецът е пропуснал да получи наем по средни пазарни цени от 100000лв, като първоначално се претендира частично сумата от 5000лв увеличена в хода на производството на 25000лв.

Моли да се осъди ответното дружество да предприеме необходимите действия за присъединяване на процесния ПИ с идентификатор 55155.508.260 по КК на грП. с площ от 1327кв.м. ведно с построените в него двуетажна масивна административна сграда и делова сграда с идентификатор 55155.508.260.1 с площ от 385кв.м. и три други сгради с различно предназначение, към електроразпределителната мрежа чрез съществуващите инсталации и съоръжения на територията на „Е. И.“ АД и за осигури електроподаването, както и да заплати сумата от 25000лв обезщетени за част от претърпените в общ размер на 100000лв вреди от неправомерното лишаване на ищеца от ползването по предназначение на собствения му имот описан по-горе поради липса на доставяна електрическа енергия в резултат на неизпълнение на задълженията на ответното дружество за присъединяване на имота към ел. мрежата за периода от 22.05.2015г. до 22.05.2020г., ведно със законната лихва върху главницата до окончателното изплащане на сумите както и направените в производството разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответното дружество, с вх.№12670 от 10.07.2020г., в който заявените искиви претенции се квалифицират като неоснователни. На първо място се оспорва правото на собственост на ищца върху процесния имот с доводи, че не е налице идентичност между сградата, описана в нотариален акт за продажба на недвижим имот №3, том 2, рег.№1819, дело №389/1999г. на нотариус П. и сграда с идентификатор 55155.508.260.1 по действащата КК на грП.. Оспорено е извършването на действия или на бездействия от страна на ответното дружество, които да ограничават, смущават или пречат на допустимото пълноценно ползване на имота според предназначението му и че дори да се приеме, че ищецът е собственик, то нямало данни същата да е била присъединена към електроразпределителната мрежа /ЕРМ/ на ответника. Счита, че присъединяването към ЕРМ не е обект на вещното право, че това право се реализира след сключване на договор с мрежовия оператор, което право собственикът не бил упражнил. Счита, че единствената причина имотът да не е електрооснабден, е нежеланието на ищеца да сключи договор за присъединяване към ЕРМ, поради несъгласието му с нормативно определената цена на присъединяване. Оспорва се процесната сграда някога да е била или е присъединена към ЕРМ на „Е.“ ЕАД като самостоятелен обект, със самостоятелна измервателна точка /ИТН/ и че нито собственика нито праводателя му са били клиенти на дружеството-страна по договор за присъединяване с мрежовия оператор, доколкото процесният имот бил част от територията на бившия акумулаторен завод “М.Ш.“, като захранването му с ел.енергия е осъществявано чрез вътрешнозаводска електрическа мрежа, като при закупуването на имота, купувачът не е придобил външните електрически връзки/или част от тях/ на присъединяването на сградата по предвидения законов ред. Твърди, че според лицензията на ответника №Л-140-07 от 13.08.2004г. и съгласно закона, като лицензиант на разпределение на ел. енергия, има задължение да присъедини към собствената си разпределителна мрежа, всеки обект на клиент на ел.енергия, изпълнил условията на чл.117 ал.1 от ЗЕ и че в случая тези условия не са изпълнени. Коментират се факти от исковата молба като се акцентира, че според същите обектът е получавал доставки на електрическа енергия чрез вътрешнозаводска мрежа, като подотчетен на друг клиент, присъединен към мрежата. В тази връзка се посочва Наредба №6 за присъединяване на производители и

потребители на ел.енергия към преносната и разпределителните мрежи като присъединяването в този случай става при обособяване на нов обект със самостоятелно измерване на ел.енергия чрез отделяне от съществуващ обект, за което се подава писмено искане за проучване, стартиращо процедурата по присъединяване. Признава се, че от ищеца са постъпили такива искания от 2007г. и 2012г. завършили с прекратяване поради непредприемане на действие от страна на клиента за сключване на договор, като процедурата по присъединяване от 25.04. 2012г. е прекратена на етап неключен проект на предварителен договор. Във връзка с претенцията по чл.109 от ЗС ответното дружество посочва, че сградата на ищеца не е присъединена към ЕРМ тъй като по собствено усмотрение не е сключил предложението му договор за присъединяване и че няма действия или бездействия на дружеството с които да е накърнено правото на собственост на ищеца. Като неоснователна се определя претенцията по чл.49 от ЗЗД, доколкото единствената причина, поради която ищецът е претърпял вреди и е пропуснал ползи е собственото му бездействие-непредприемане на действия за сключване на договор за присъединяване на обекта-сграда с идентификатор 55155.508.260.1 от действащата КК на грП.. По реда на чл.219 ал.1 от ГПК е направено искане за привличане на трето лице помагач Застрахователна Компания „У.“ АД, ЕИК 040451865, тъй като ответното дружество имало сключени договори за застраховка /застрахователна полица /ЗП/ №20005F 21005 от 30.12.2019г.; ЗП №17005F21007 от 29.12.2016г.;ЗП №16005 F 21004 от 29.12.2015г. и ЗП №15005F21007 от 01.01.2015г., чиито предмет бил свързан с предмета на делото и обвързва страните и относно процесния период. Няма предявен обратен иск срещу третото лице помагач. Искането за привличане на трето лице помагач е уважено от съда с определение №1726 от 29.07.2020г.

Няма постъпил писмен отговор на исковата молба от страна на конституираното като трети лице помагач застрахователно дружество.

В писмено становище представено за първото по делото заседание /л.120-л.121/ застрахователното дружество поддържа,че оспорва наличието на застрахователно правоотношение между ЗК „У.“ АД и „Е. Юг“ЕАД тъй като към датата на настъпване на застрахователното събитие представляващо прекъсването на електроснабдяването в края на 2003г. между посочените страни няма сключен валиден застрахователен договор и по тази причина за ответника липсва правен интерес от привличане на ЗК“У.“ АД като трето

лице помагач и доколкото цитираните застрахователни полици касаят по-късен период от време -след 01.01.2015г., а най-ранната застрахователна полица по застраховка "Комбинирана отговорност" датира от 2007г. и обхваща застрахователен период от 01.01.2007г. до 31.12.2007г.

Пазарджишкият окръжен съд за да се произнесе взе в предвид следното:

Ищецът ЕТ"Ф.Д.-Н.Н." представляван от Н. Б. Н., е собственик по възмездна сделка-покупко- продажба, сключена на дата 17.05.1999г. - на парцел VI-производствена дейност, с площ от 1327.5кв.м. в квартал I-ви на регулационния план на грП., ведно с построената в парцела двуетажна, масивна административна сграда на площ от 330кв.м., с разгъната застроена площ от 660кв.м., при съседни на парцела- парцел V-трафопост, парцел V-производствена дейност, вътрешен път и улица. Продавач по сделката е „З.“ ЕООД в ликвидация, чрез ликвидатор К.Т.А.. Договорът е сключен във формата на нотариален акт за покупко-продажба №3, том 2, рег.№1819, дело №389/1999г.

Процесният имот /ПИ със сгради/ по сега действащия план на гр.П.-Кадастралната карта на града, е записан като сграда с идентификатор 55155.508.260.1, двуетажна сграда, с предназначение- административна сграда със застроена площ от 385кв.м.; сграда с идентификатор 55155.508.260.2-едноетажна, с предназначение-производствена, складова, инфраструктурна сграда със застроена площ от 27кв.м.; сграда с идентификатор 55155.508.260.3-едноетажна, с предназначение-промишлена сграда, със застроена площ от 61кв.м.; сграда с идентификатор 55255.508.260.4.-двуетажна, с предназначение-промишлена сграда, със застроена площ от 76кв.м. /Виж заключението на експерта инж.С.Б. неоспорено от страните/. Установено е, че всички сгради се намират в един поземлен имот с идентификатор 55155.508.260 с площ от 1327кв.м. Изследвани са всички особености на сградите, като експертът е установил, че същите са с монолитна конструкция, с външна и вътрешна мазилка, с прокарани инсталации, с дървена и метална дограма, с бетонов под, частично покрит с мозайка и частично с дюшеме на втори етаж на административната сграда. Установено е, че годините на експлоатация на сградите е около 60години. Уточнено още във връзка с определяне на пазарния наем на

процесния обект, че втория етаж на сградата с идентификатор 55155508.260.1 е бил с административно предназначение с 13бр. канцеларии и санитарен възел, като на първи етаж са били разположени производствени и помощни помещения, включително три бани и две тоалетни. За втория етаж на сграда с идентификатор 55155.508.260.4 е установено, че същият е бил недостъпен поради липса на вход от страна на процесния имот, и неговата площ е изключена от площта за определяне на пазарен наем. По отношение на първия етаж на същата сграда е посочено, че там се намира производствено помещение с височина около 3.5/4м., а входът за сграда с идентификатор 55155.508.260.3, е от сграда с идентификатор 55155.508. 260.1. с която е свързана, и е с едно производствено помещение. По отношение на входа за сграда с идентификатор 55155.508.260.2 също е през входно фойе на сграда с идентификатор 55155.508.260.1 с който е свързана, но и има самостоятелен вход откъм двора, и се състои от едно производствено помещение. Установено е, че помещенията понастоящем са необитаеми, не се намират в особено добро състояние, има нарушена на места мазилка вътрешна и външна, нарушено подово покритие, счупени стъкла, санитарни възли и бани, стара дограма. Наемната цена през различните години е определена на база настоящата наемна цена намалена с годишната инфлация общо за 10г., при което стойността на пазарния наем за сградата с идентификатор 55155.508.260.1 за 5 години по метода на аналога е в размер на 35422лв; за сграда с идентификатор 55155.508. 260.2 е от 1312лв; за сграда с идентификатор 55155.508.260.3-2965лв и за сграда с идентификатор 55155.508.260.4-3694лв или общата стойност на сградите в процесния имот с идентификатор 55155.508.260. за периода 26.05.2015г.- до 26.05.2020г. е от 45393лв./ виж заключението на експерта инж.Бурова-неоспорено от страните-л.184-187/.

По делото е изслушана и съдебно-техническа експертиза, заключението по която изготвено от експерта инж. И.М.С., въззивният съд напълно възприема, като обосновано, компетентно изготвено и неоспорено от страните и от което се установява, че след приватизацията на акумулаторен завод „Е. И.“П., на неговата територия се оформят три самостоятелни стопански единици, като едната от тях е 3./Завод за инструменти и нестандартно оборудване/, чиято административно-битова сграда на 17.05.1999г. е придобита от ЕТ“Ф.Д.“-Н.Н. с процесната сделка, като същата

сграда се е захранвала с ел.енергия по начина, предвиден в плановите на акумулаторния завод-от трафопост /ТП/, останал след подялбата на завода, на територията на „Е. И.“ АД и съществуващ подземен кабелен електропровод. Установено е от експерта, че с молба №93 от 18.03.2002г. до „Е. И., ЕР-П. ЕАД, клонП., е поискано разрешение за създаване в този трафопост на „поле мерене“ на страна ниско напрежение /н.н./, в което да се монтира електромер за мерене на енергията за „наш клиент “ ЕТ“Ф.Д.“ Н. Н., като неговите показания ще се приспадат от показанията за електромера на „Е. И.“ АД, намиращ се подстанция /ПС/П.. В молбата е посочено, че захранване от нашата /на молителя/ мрежа средно напрежение, ще създаде опасност при обслужването на двете системи ниско и средно напрежение. След като дружеството „Е. И.“ дава съгласие, за което е съставен споразумителен протокол от 06.02.2003г. е монтиран контролен електромер със срок на действие до 30.06.2003г.. Съставен е и споразумителен протокол от 01.04.2002г. между ЕР ЕАД-П. доставчик и ЕТ „Ф.Д.“- потребител със срок на действие до края на 2002г., с опция за продължаване. Цитират се от експерта данни от писмената документация по делото за последвал отказ от „Е. И.“ да продължи споразумението за второто полугодие с мотив, че самото дружество ще има нужда от по-голяма мощност и не може да предостави такава на други фирми. Проследена е и процедурата по подадени жалби от ЕТ до различни институции във връзка с прекъсване на електрозахранването-ДКЕВР, КЗК и ЕРП-П., с получени отговори за извършване на присъединяване при условията на чл.117 ал.7 от ЗЕ като се заплаща наем на Е. И. АД или по §4 от ПЗР на ЗЕ да се изкупи ПС, като ЕВН е отказало да изпълни препоръките с мотив, че те разполагат с възможността за преценка дали това е възможно-чл.7 ал.1 от Наредба №6 за присъединяване на производители и потребители на ел.енергия. Коментира се и чл.11 ал.1 от според който мрежовият оператор може мотивирано да откаже присъединяване, когато това ще доведе до влошаване снабдяването на други клиенти поради липса на необходимата мощност. Поради липса на съдействие от страна на ответното дружество експертът не е изяснил въпроса за това каква е среднодневната и максималната натовареност /КВ/ през годините 2003г., 2007г. ,2012г. и сега, и килиите съобразно габаритите си трансформатор с каква най-голяма мощност биха могли поемат, което е възпрепятствало експерта да определи каква е натовареността на

трансформатора и дали „Е. И.“ АД са се нуждаели от по-голяма мощност през 2003г. и дали двете енергодружества не са имали възможност да добавят още 90 киловата към него за обекта на ЕТ и можело ли е да бъде подменен ТП с друг, с по-голяма мощност. Отчетено е, че енергодружеството ЕВН България на два пъти е предлагало на ищеца ЕТ сключване на предварителен договор за присъединяване към ЕРМ в които е посочено, че разходите за проекта, СМР и за съоръженията за присъединяването до границата на собственост/изходящите клеми на електромера/ се поемат от мрежовия оператор.

Изводите на експертизата са, че преди приватизацията на акумулаторния завод „Е. И.“, електроснабдяването на процесната двуетажна административно-битова страда е проектирано и осъществявано от трафопост на завода посредством подземен кабелен електропровод ниско напрежение 04киловолта, преминаващ през имота на „Й.“ ЕООД, а към момента на придобиване на сградата от ищеца тя е била захранена с ел.енергия по същия начин-от трансформаторен пост на бившия акумулаторен завод ,който трафопост след подялба на активите му остава на територия на „Е. И.“ АД. Бил е сключен договор между ищеца и Е. И. за продажба на електроенергия, но прекратен от дружеството през 2003г.. Съгласно действието на ЗЕЕЕ за периода 17.07.1999г. до 12.12.2003г. процесният имот е бил захранен чрез заводска подстанция на Е. И. АД и ЕТ е имал положението на заварен потребител, тъй като закона действа след закупуването на имота. Изрично експертът уточнява, че според ЗЕ ЕР-П. и ЕР Юг-ЕАД са имали право на достъп до съоръженията за разпределение и пренос на ел.енергия, намиращи се на територията на Е. И.-АД, за профилактика, текущи и планови ремонти, комутации/включвания, изключвания, превключвания, отчитане на електромери и други. Счита, че електроразпределителното дружество е било длъжно да даде достъп до тези съоръжение и на други потребители с цел тяхното електроснабдяване, в това число и на ищеца. Цитира се §67 от ПЗР по ЗЕЕЕ, че до 16.07.2004г. е можело да се изкупи трафопоста и ПС, намиращи се на територията на Е. И. АД, а според ЗЕ §4 ал.1 от ПЗР това може да стане и сега до 17.07.2024г.. Цитиран е §4 от ПЗР, ал.11 според който при приватизация на обекти на чиято територия има изградени енергийни обекти, те не се включват в предмета на сделката, ако чрез тях се снабдява с енергия или природен газ повече от 1 потребител като тези обекти се прехвърлят на

съответното енергийно предприятие по реда на предходните алинеи. Според експерта ако е съществувал вариант ищецът да бъде захранен през съоръженията на Е. И. АД, същият би трябвало да заплаща единствено ежемесечната стойност на ползваната от него електрическа енергия. В хипотеза на сключени от ЕТ на някой от двата предварителни договора, разходите по изходящите клеми на електромера, който ще бъде монтиран в ел.таблото на улицата се поемат от ЕРП, докато разходите за свързване между таблото и процесната сграда се поемат от потребителя ЕТ и ако същото се осъществи с подземен кабел би струвало приблизително 8400лв, а при въздушно свързване стойността ще бъде с 1000лв по-малко.

В съдебно заседание експертите поддържат заключенията си. Вещото лице инж.С. допълва, че на кандидат абонатът му трябва мощност от 90киловата, като в двата варианта на проекто-договора, веднъж дружеството предлага да построи трансформаторен пост от 400киловата, а в другия предварителен договор 800киловата, от което експертът прави извода, че дружеството е имало в предвид за в бъдеще свързване и на други мощности и че няма смисъл за 90киловата да се слага трансформатор за 800киловата. Според експерта икономически най-целесъобразен за двете страни е варианта каквото е било свързването и измерването както е било преди приватизацията, тоест през трафопоста на „Е. И.“ АД през съществуващия кабелен подземен електропровод, строен през 1960г. Посочва, че на място е имало поставен контролен електромер, действащ до 2003г., отчитал електроенергията на ищеца и същата се е приспадала от енергията на „Е. И.“, отчитана от търговския електромер на дружеството, като в договора за продажба на електроенергия №09 от 1999г. са описани задълженията на ищеца към Е. И. АД във връзка с плащането на потребената електроенергия. И че към този момент „Е. И.“ АД е било абонат на Е.. Заклучава, че ЕТ „Ф.Д.“ е имал контролен електромер и се е снабдявал с ел.енергия чрез партидата на акумулаторния завод. Уточнява, че ЕТ има качеството на заварен потребител защото е потреблявал ел. енергия преди 1999г. и преди да се сложи контролния електромер. Потвърждава, че ищецът е бил потребител на ел.енергия, но не и абонат. Уточнява, че Е. Юг ЕАД са имали право на достъп до съоръженията на „Е. И.“ само с тяхно разрешение. Посочва, че измервателната точка /ИТН/ е имало в трафопоста на „Е. И.“ АД, че ищецът за процесната сграда не е имал ИТН. Пояснява, че контролният

електромер се нарича още и електромер за преотчитане.

Установява се, че с писмо на „Е. И.“ №38/2 от 07.11.2020г. въз основа на чл.31 ал.1 от сключен между дружеството и ЕТ „Ф.Д.“ договор, се прекратяват договорните отношения от 01.01.2001г. Въз основа на тези договорни правоотношения на ЕТ като купувач му е доставяно от дружеството електрическа енергия срещу заплащане, като срокът на договора е бил до 31.12.2000г., прекратен с едномесечно предизвестие.

Последователно през 2001г. и през 2003г. са отправяни искания от ищеца до „Е. -П. „ЕАД за разрешаване на електрическа мощност за процесната административна сграда за 300киловата, като становището на техническия ръководител е за достъп като част от Акумулаторния завод, с контролен електромер. Налице е и споразумителен протокол от 01.04.2002г. сключен между „ЕР-П.“ ЕАД клонП. и ищеца като ЕТ при поето задължение от доставчика „Е. -П.“ ЕАД на база сключено споразумение между дружеството и „Е. И.“ АД за дадено от последния съгласие през неговите съоръжения да захрани с ел.енергия обектите на ищеца ЕТ-потребител, при условията на контролно мерене през наличните в района съоръжения-собственост на Е. И., като мощността се пренася в рамките на преносните възможности на съществуващата линия между уредбата на „Е. И.“ АД и на ЕТ „Ф.Д.“. Информирани са различни държавни институции във връзка с проблема като до положителен резултат и до електроснабдяването на обекта на ЕТ не се е стигнало. Както се посочи, според предварителния договор от 2012г. за осигуряване на електроснабдяването на обекта се предвижда изграждане на съвършено нов трафопост / БКТП/ от 400киловата с трансформаторна машина от 800киловата и допълнителни съоръжения, като цената за присъединяването е за сметка на потребителя на ел. енергия-чл.92 ал.1 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност. Същото е записано и в чл.3 на предварителния договор за присъединяване от 2007г.

Установява се, че процесния и съществуващ и в момента трансформатор /силов трансформатор/ 40000/50000КВА 110/20кв е монтиран в подстанция П. 1, през м.ноември 1990г. и с него са проведени успешни 72-часови изпитвания.

За процесния терен с административна сграда е съставен АДС №8026 от 14.10.1984г., записан е като собственост на името на З.П., ЕООД,

придобито в резултат на продажба с договор сключен въз основа на заповед Министерството на промишлеността между З. ЕАД и „ИЕХИТ ЕАД от 23.04.1997г. В информационния меморандум за продажбата на „Административната сграда“ е посочено, че дружеството купувач е правопреемник на съществувалото до тогава/27.09.1991г./, ДФ“Акумулатори“, чиято дейност е прекратена и вписана ликвидация на същото, като сградата е въведена в експлоатация през 1967г. и е включена в капитала на дружеството, и се предлага за продажба чрез преговори чрез потенциален купувач. В договора за покупко-продажба представен от ищеца по делото като приложение са записани цитирания АДС и протокол за преговори с потенциален купувач на база информационния меморандум предвиждащ такава процедура.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Постановено е от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му компетентност, по предвидения процесуален ред и форма и при наличие на правен интерес на ищеца да установи, че му е нарушено правото на собственост по начина и със средствата, описани в исковата молба, а именно демонстрирано бездействие и отказ на електроснабдителното дружество да достави на потребителя електроенергия, от която има нужда и с която да захрани процесните ПИ и намиращите се в него сгради, собственост на ищеца с което се пречи на собственика ефективно и в пълнота да упражнява правото си на собственост.

От данните по делото не се установява виновно и противоправно поведение на ищеца за да се постави в такова положение да не бъде електроснабден от ответника. Неподписването на двата предварителни договора е по чисто финансови причини и условия, които поставя Е.-П. ЕАД които са несъответни на закона и водят до несъразмерно и с нищо оправдано ангажиране на значителни по размер разходи и средства във връзка с присъединяването чрез възлагането им на потребителя, без последният да има вина за това.

Факт е, че прекъсването на електрозахранването е станало по вина Електроразпределителното дружество, което не си е изпълнило към 2003г. законовото задължение да закупи процесния трафопост от собственика „Е. И.“ АД, след като законът го е задължавал да стори това, доколкото се касае

на технически средства без които не може да се осъществи пренос на електрическа енергия. Не случайно и в двата предварителни договора Електроразпределителното дружество предлага да изгради един от двата с различна мощност трафопоста за нуждите на електрозахранването, и то с такава мощност, която в пъти превишава необходимата мощност за задоволяване на нуждите от електроенергия за ищеца ЕТ, което е индигия за евентуално захранване и на други съществуващи обекти. Както е посочено в решение №300 от 28.06.2010г. по гр.д.№169/2009г. на ВСК-ГК, I г.о. в хипотеза при спор относно собствеността на енергийните обекти принципът, залегнал в законодателството е, че същите трябва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката, което е посочено в чл.58 ал.1 от отменения ЗЕЕЕ -лицензиантът трябва да е собственик или ползвател на енергийните обекти, чрез които се осъществява лицензионната дейност, а съгласно §67 ал.2 и ал.9 от ПЗР на ЗЕЕЕ- Енергийни обекти, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на енергийните предприятия, но са собственост на потребители или на физически или юридически лица, осъществяващи дейности в енергетиката в нарушение на действащото законодателство, се изкупуват по взаимно договорени цени от енергийните предприятия с лицензия за съответната дейност в 5-годишен срок от влизането в сила на закона, освен в случаите, когато сами по себе си изпълняват необходимия минимум от критерии и условия за издаване на лицензия за извършване на разпределителна дейност; ал.9. При приватизация на обекти, на чиято територия има изградени енергийни обекти, последните не се включват в предмета на сделката, ако чрез тях се снабдява с енергия повече от един потребител. Тези обекти се прехвърлят на енергийното предприятие по предвидения за това ред; и чл.40 ал.1 т.2 от ЗЕ- лицензия се издава на лице, регистрирано по ТЗ което има вещни права върху енергийните обекти, чрез които ще се осъществява дейността, ако те са изградени, с изключение на лицензиите по чл.39 ал.1 т.4,т.5,т.6,т.7, т.10 и т.13; като параграф 4 ал.1 от ПЗР на ЗЕ предвижда, че Енергийните обекти и съоръжения, представляващи елементи от съответната преносна или разпределителна мрежа, които към момента на влизането в сила на този закон трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, но са

собственост на трети лица, се изкупуват от преносното или от съответното разпределително предприятие в зависимост от принадлежността на обекта към мрежите в 12-годишен срок от влизането в сила на този закон. Тоест, предписанието на посочените разпоредби е еднопосочно-всички енергийни обекти, които трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, а принадлежат на трети лица, трябва безусловно да се изкупят от тях в съответен срок от влизане на закона в сила. Или собствеността им е предопределена от законовите разпоредби. Така и в хипотезата на §4 ал.11 от ПЗР на ЗЕ при приватизация на обекти, на чиято територия има изградени енергийни обекти, те не се включват в предмета на сделката, ако чрез тях се снабдява с енергия или природен газ повече от един потребител и че тези обекти се прехвърлят на съответното енергийно предприятие по реда на предходните алинеи. Изключение се допуска когато обектът снабдява с енергия само един потребител. Тоест, с тези разпоредби са създадени всички необходими и достатъчни условия държавната собственост върху енергийни обекти, установена още с чл.2 ал.1 от Закона електростопанството от 1975г. и чл.2 ал.1 от закона за електростопанството от 1948г. да премине в собственост на енергийните предприятия. Налице е промяна във формата на собственост, която следва да се извърши по предписания от закона начин и затова нито собствениците, нито предприятията не могат необосновано да отказват да изкупят, съответно да продадат енергийните обекти.

Предвид изложеното за времето от 1999г. до момента, ответното електроразпределително дружество е имало правна и фактическа възможност не само да изкупи трафопоста, но и безпрепятствено чрез него да осигури електроснабдяването на обекта, собственост на ищеца ЕТ. Проявеното от ответник бездействие в това отношение е довело до съществено накърняване на правото на собственост на ищеца до невъзможност да използва обекта по неговото предназначение за което е безусловно необходимо подаване на електрическа енергия. Формалното позоваване на ответника, че ищецът както и неговия праводател не е бил до момента абонат, а само потребител на електроенергия е невярно, доколкото причина за това е била само и единствено в поведението на електроразпределителното дружество, което не е осигурило условия обектът на ищеца да бъде електроснабден по начина и със средствата такива каквито са съществували до 2003г. когато едностранно е преустановено подаването на електроенергия от електроразпределителното

дружество. Установява се от изслушаната техническа експертиза, че процесните енергийни обекти и съоръжения съществуват и същите работят по предназначение, тоест няма пречка ищецът да бъде електроснабден и да стане не само потребител, но и абонат с изведена ИТН за обекта. Не се установява по делото този трафопост да е захранвал с ел. енергия само и единствено ищеца ЕТ както към 2003г. както и към настоящия момент, доколкото наличието на контролен електромер само за този обект, а търговския електромер се намира в трафопоста е индичия за електроснабдяване за повече от един обект. Нещо повече, такъв довод, че обектът на ищеца единствено се обслужва от този трафопост не е въведено като правопогасяващо възражение във връзка с довода на ищеца ,че ответникът е бил длъжен да изкупи трафопоста на „Е. И.“ АД като лицензиран оператор на мрежата и доставчик на ел.енергия. В този смисъл , а и от доказателствата по делото се налага извода, че ищецът не е единствен потребител на електроенергия от този трафопост.

Освен това в ПИ има няколко сгради всяка от които би следвало да се снабдява по-отделно с електроенергия и с отчитане на отделен електромер. Освен това предвиждането в района да се поставят мощни трафопоста превишаващи в пъти необходимата мощност на обекта на ЕТ, навежда на извода за електроснабдяване и на други обекти.

Предвид изложеното правилно и в съответствие със закона съдът е уважил претенцията по чл.109 от ЗС като обоснована и доказана и чрез която правният спор би се разрешил по възможно най-безпроблемния и ефективен начин. От друга страна за потребителя е явно неизгодно и противоречи на логиката, на морала и на закона да бъде задължаван за да получи електроенергия да заплати на ответника еднократно сумата от 8400лв или 7400лв разходи по свързването с мрежата / съответно при трансформатор или при въздушно свързване / в хипотеза на налична и достатъчно надеждна енергийна система, съществуваща от 1999г., при която ако бъде използвана, разходите на потребителя биха били нищожни за сметка на другия вариант, предлаган от енергоразпределителното дружество, който е в хипотеза на бездействие и неизкупуване до момента на посочените енергосъоръжения на място в съответствие с цитираните закони, регламентиращи енергетиката. Налице е неравнопоставеност в правата и задълженията на потребителя на електроенергия и на доставчика на електроенергията доколкото доставчика

чрез посочените нови съоръжения разрешава за сметка на потребителя и други проблеми във връзка с електроснабдяването на други абонати и по този начин неоснователно би се обогатил за сметка на този потребител да поеме разходите и за други абонати, което е недопустимо.

Основателна е и претенцията за обезщетение по чл.49 от ЗЗД тъй като от доказателствата по делото се установява бездействие от страна на доставчика на електроенергия и несъздаване на условия да бъде сключен коректен и взаимно изгоден предварителен договор който да отчита не само интересите на потребителя, но и съществуващата електропреносна мрежа на място във връзка с искането на ищеца за електроснабдяване и за наличната електрическа мрежа за която няма основание и обективна причина да не може да бъде използвана по предназначение каквото е имала и до 2003г.

В този смисъл обезщетението следва да уважи в пълен размер доколкото същото е съизмеримо с възможно най-ниския обективен показател-дължимия наем за обекта, определен от експерта Бурова чрез изчисляване на съответния индекс важим за всяка една от годините, включени в периода на претенцията.

Съдът не споделя нито един от доводите развити във въззивната жалба. Същите са поддържани в производството пред първата инстанция и първоинстанционният съд се е произнесъл по тях. Без значение е дали ищецът е бил присъединен самостоятелно към електроразпределителната мрежа и дали е имал самостоятелна измервателна единица. Фактът , че той е заплащал електроенергия до 2003г. без да е бил самостоятелно присъединен, е било основание да не бъде прекъсвано електроснабдяването от страна на електроразпределителното дружество до този момент. Прекъсването е станало по изключителна вина на ответника, който изобщо не е съобразил нормативните си задължения безусловно да изкупи трафопоста и да осигури на всички отделни потребители и клиенти ел.енергия. Доколкото довода, че ответното дружество не може да влезе в обект/трафопоста/ чужда собственост, това е само формален предтекст, но той е несъответен на закона, който вменява в задължение на всички собственици на електрически съоръжения в частност трафопостове, че са длъжни да осигуряват достъп на лицензираните дружества до мрежата и да продадат електроинсталациите си на тези дружества в изпълнение на разпореждания на закона. Отказът и

бездействието на ответника да изкупи тези съоръжения и същите да станат собственост на доставчиците на електроенергия и чрез тях да се осигури доставка на електроенергия е основание да бъде ангажирана отговорността на “Електроразпределителното дружество по чл.109 от ЗС като същото бъде осъдено да предприеме действия и да осигури електроподаване към обекта на ищеца както и да му заплати обезщетение за процесния период доколкото се касае за действия или бездействия на ответника в резултат на които съществено е нарушено и накърнено правото на собственост на ищеца и невъзможност същият да използва процесния обект по негово предназначение, доколкото електроснабдяването е жизнено важен фактор за осъществяването на каквато и да било търговска или производствена дейност, което в случая е налице изключително по вина на ответника, за което същият следва да бъде осъден. Като последен довод следва да се отбележи, че процедурата по присъединяването на обект към измерване на ел.енергия е стопирана именно от поведението и действията на ответника предложил явно неизгодни и несъответстващи на закона условия и най-вече такива от икономически и финансов характер, които са непоносими и реално неизпълними от потребителя на електроенергия дори и да има качеството на ЕТ при наличието на алтернативен, много по-ефективен, евтин и изпитан във времето вариант за свързване.

В този смисъл въззивният съд намира, че ще следва да потвърди обжалваното решение като правило и законосъобразно.

Не са налице пороци на същото визириани във въззивната жалба.

Окръжният съд напълно възприема и споделя мотивите на Пазарджишкия районен съд постановени към обжалваното решение, и на основание чл.272 от ГПК препраща към тях.

При този изход на делото в полза на ответника ЕТ ще следва да се присъдят разноски за въззивната инстанция в размер на 2000лв заплатени в брой като адвокатско възнаграждение за което е представен договор за правна защита и съдействие №007804 от 22.06.2021г.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение на Пазарджишки районен съд №260161 от 07.05.2021г. постановено по гр.д.№1063/2020г. по описа на същия съд.

ОСЪЖДА „Е. ЮГ“ ЕАД, ЕИК 115552190, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „Х.Г.Д.“ №37, ДА ЗАПЛАТИ в полза на Н. Б. Н. в качеството на ЕТ „Ф.Д.-Н.Н.“, ЕИК 030103390, седалище и адрес на управление: гр.П., ул. „К.А.Б.“ №50, вх.В, ет.4, разноси за въззивната инстанция в размер на 2000лв/две хиляди лева/.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред Върховния касационен съд на Р България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____